

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 21:

Forespørgsel til erhvervsministeren og skatteministerens [om planer til forøgelse af turismen til Danmark].

Af Arne Melchior (CD) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 12/10 99).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 19: Forslag til lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.

Af skatteministerens (Ole Stavad).

(Fremsat 6/10 99).

Sammen med denne sag foretoges:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 20: Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Konsekvensændringer som følge af opkrævningsloven).

Af skatteministerens (Ole Stavad).

(Fremsat 6/10 99).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Frode Sørensen (S):

Når man spørger erhvervsdrivende, hvad de helst vil have af det offentlige, er svaret administrative lettelser. Det er helt sammenfaldende med vore ønsker i Socialdemokratiet, og det er samtidig den dybere baggrund for skatteministerens forslag til en opkrævningslov på skatteområdet.

Forslaget tager sigte på at harmonisere, overskueliggøre og forenkle reglerne for opkrævning af skatter og afgifter, mere end tilfældet er i dag. Reglerne findes i dag i de enkelte skatte- og afgiftslove og er blevet indført trinvis på forskellige tidspunkter og med forskellige hensigter. Derfor er reglerne for opkrævning blevet

uensartede fra lov til lov, hvilket både er besværligt og u hensigtsmæssigt.

Reglerne for angivelse, indbetaling, sanktioner, renter og eftergivelse eller henstand af diverse skatter og afgifter bliver efter forslaget samlet i én lov, som skal dække alle felter, hvor Told og Skat i dag er opkrævende myndighed, dvs. punktafgifter, moms, lønsumsafgifter, A-skatter m.v. Derimod omfatter lovforslaget ikke told og virksomhedens egne skatter, men en flig af opkrævningsloven kommer dog også til at gælde for selskabsskat og told. Efter forslaget indføres der også en variabel morarente, som medfører en nedsættelse.

Opkrævningsloven vil efter vores mening gøre det lettere for virksomhederne at afregne de nævnte typer skatter og afgifter og dermed klargøre retssikkerheden. Imidlertid bliver der ikke tale om en konsekvent gennemførelse af opkrævningsloven, eksempelvis i forhold til ændringerne efter pinsepakken. I den omgang blev momsloven ændret, således at virksomhedernes afregningsperiode kom til at afhænge af den momspligtige omsætning, og jeg er enig i, at det ikke er tiden til at ændre det allerede nu.

Men i Socialdemokratiet kan vi tilslutte os lovforslag nr. L 19 og også lovforslag nr. L 20, som indeholder konsekvensændringer.

Mariann Fischer Boel (V):

Når man læser indledningen til skatteministerens forslag om opkrævning af skatter og afgifter, ser det i første omgang ganske tilforladeligt ud. Regelforenklning og overskuelighed er jo noget, som regeringen ved flere lejligheder har gjort sig til talsmand for. Men jeg må også sige efterfølgende, at så er resultatet vel relativt margert. Men efter devisen, at lidt er bedre end ingenting, må vi hilse det velkommen.

Fra Venstres side har vi tidligere peget på – og det er vi sikre på at skatteministerens også husker – at den sats, der er gældende i dag for morarenter, er urimelig høj; der beregnes 1,3 pct. pr. måned for skatte- og afgiftsrestancer. Jeg tror nok, at vi ved tidligere lejligheder har udtalt, at det nærmede sig ågerrente.

Lovforslaget opererer nu med en variabel rentesats, så udgangspunktet er, at renten pr. måned skal være 1 pct. Men det svarer jo i realiteten til en effektiv rente på 13,52 pct. pro anno, og jeg mener, at det med det renteniveau, vi har i dag, er en høj rente. Ydermere er den rentesats på 1 pct. pr. måned jo variabel, og man kan så forestille sig, hvad der vil ske, hvis ren-

ten stiger 2-3 pct.; så vil vi få et meget, meget højt renteniveau.

Jeg har også hæftet mig ved, at lovforslaget først træder i kraft den 1. januar 2002. Jeg vil sige til skatteministeren, at det må kunne gøres bedre. Tænk, hvis det var erhvervslivet, der skulle efterleve sådan nogle lange indfasningsfrister!

Så har jeg bemærket, at skatteministeren, synes jeg det fremgår, har listet en udvidelse af virksomhedernes lønindeholdelse med ind i forslaget. Lønindeholdelsespligten er jo administrativt utrolig tung for virksomhederne. Det var Arthur Andersen, der lavede en rapport for nogle år siden, hvor han beregnede, at det kostede 1.150 kr., hver gang virksomhederne foretog en lønindeholdelse.

Så er jeg ganske opmærksom på, at der i forbindelse med finansloven for 1998 blev givet mulighed for, at man belastede medarbejderne med 20 kr., hver gang man lavede en lønindeholdelse, men det står slet ikke i forhold til, hvad det reelt koster virksomhederne.

Jeg mener ikke, at denne ekstraordinære indeholdelsespligt har været med, da lovforslaget blev vurderet af testpanelet, men det er jeg overbevist om at ministeren vil oplyse mig om i sin svartale.

Og så synes jeg, at det har været en fantastisk oplevelse at konstatere de meget store forskelle, der øjensynlig har været mellem Skatteministeriets og Erhvervsministeriets opfattelse af virkeligheden. Nu er formuleringerne jo pakket meget pænt ind i bemærkningerne til lovforslaget, men jeg kunne egentlig godt have tænkt mig at have været en flue på væggen, da de her diskussioner foregik mellem de to ministerier. For der er jo ikke nogen tvivl om, at det oprindelige forslag, som skatteministeren lancerede, væsentlig mere ambitiøst var en mulighed for at lave en fælles indbetalingsdag; det har så ikke kunnet lade sig gøre af økonomiske grunde.

Så har forslaget jo været sendt til høring, altså det oprindelige forslag, og der er en del virksomheder, der i høringsrunden har tilkendegivet, at de ikke har været i stand til at afgive høringssvar, fordi de ikke har forstået lovforklaringerne. Jeg vil ikke afvise, at det kan skyldes nogle misforståelser, men jeg mener i virkeligheden, at der er utrolige retssikkerhedsmæssige problemer, hvis teksten er så snørklet, at de virksomheder, der skal afgive et høringssvar, ikke kan forstå, hvad det er, der står i forslaget.

Så har vi også noteret os, ligesom Socialdemokratiets ordfører sagde, at de momsafregningstidspunkter, der blev indført i forbindelse med pinsepakken, altså de momsafregningstidspunkter, der relaterer sig til omsættningens størrelse i virksomhederne, ikke bliver berørt af det her forslag.

Men lovforslagene vil fra Venstres side få en overvejende positiv behandling under udvalgsarbejdet.

Flemming Hansen (KF):

Lovforslag nr. L 19 er, som regeringen skriver i forslagens bemærkninger, en del af en langsigtet plan for forenkling af de administrative procedurer på skatteområdet. Og som ministeren fremhæver i bemærkningerne, er formålet dels at gøre opkrævningen af skatter og afgifter mere overskuelig, dels at forenkle reglerne.

Jeg vil ikke gennemgå bemærkningerne til lovforslaget, det er der ingen grund til, men prøve at gå ind i de enkelte punkter, som lovforslaget er opdelt i.

Ser vi på harmoniseringen af opkrævningsreglerne, betragter vi denne som et gode for erhvervsvirksomhederne, idet den absolut letter deres administration. Vi kan undre os over, at det ikke allerede er sket, og vi kan undre os over, at man, når der er tale om edb, først kan få noget af det til at træde i kraft fra år 2002. Det er langt fremme i tiden. Det virker mærkeligt, at der skal gå så lang tid, som fru Mariann Fischer Boel jo også sagde.

Med hensyn til måneden som afregningsperiode mener vi, det er en god ting, men jeg er nødt til at spørge ministeren, om der her er tale om en lettelse eller en stramning. Jeg synes ikke rigtig, det fremgår af forslaget, hvad det er.

Ser vi på indbetalingsfristerne, mener vi, det er vigtigt, at der ikke sker ændringer her. Jeg kan godt se, at ideen om at få dem ned på 8 dage, vil give nogle penge i kassen. Dér er vi tilfredse med, at man lader den sunde fornuft råde og lader det blive, hvor det er i dag.

Så er det renterne ved sene indbetalinger, og dér er det jo rigtigt, at der er tale om en lettelse; det kan man ikke diskutere. Men man må nok stadig sige, at det er en fantastisk høj rente, 12 pct. plus rentes rente. Det er et kolossalt rentebeløb. Det er vel cirka det dobbelte af, hvad virksomhederne giver for at låne pengene i banken.

Det er selvfølgelig rigtigt, at man skal tage hensyn til, at man motiverer folk til at betale.

Jeg ved ikke helt, hvor grænsen for ågerrente ligger, men jeg synes stadig væk, vi nærmer os den, og jeg synes, ministeren skal overveje en yderligere moderation på dette område. Det er et meget, meget højt tal, vi taler om i dag, hvor en kassekreditrente ligger på mellem 5 og 8 pct. i bankerne.

Med hensyn til lovforslagets hjemmel til, at Told og Skat kan tvangsmelde virksomheder, såfremt de gentagne gange ikke indgiver angivelser, er vi enige med regeringen, for naturligvis må man som hovedsynspunkt have den opfattelse, at der skal være orden i tingene, når et samfund, der er så kompliceret som det danske, skal fungere.

Vi er alt i alt positivt indstillet over for forslaget, men vil som sædvanlig tage det forbehold, at der kan komme henvendelser under udvalgsarbejdet, som gør, at vi kan ændre opfattelse, henvendelser fra virksomheder og organisationer. Men overvejende positive er vi.

Aage Frandsen (SF):

Lovforslaget drejer sig jo primært om at forenkle nogle af de regler, som i dag gælder vedrørende opkrævning af skatter og afgifter, og en sådan forenkling, som der lægges op til her, kan vi kun være tilhængere af.

Vi er også tilfredse med at notere som noget, der er i orden, at man, når det drejer sig om forenkling, ikke går ud over det, som blev aftalt i forbindelse med pinsepakken med hensyn til de forskellige tidspunkter, hvor man skal indberette moms.

Med hensyn til renten kan man selvfølgelig altid diskutere, hvor høj den skal være. Rentens formål er i nogle tilfælde betaling for at have lånt nogle penge. I andre tilfælde er der altså også et andet formål, nemlig at tilskynde nogle mennesker til at få orden i deres ting, og det er vel nok det sidste formål, der er tale om her. Om man så kan kalde det ågerrente, er vist noget, man kan slå efter forskellige steder og finde forskellige definitioner af. I virkeligheden er åger jo alene rente. Det er dobbeltkonfekt at tale om ågerrente. Men det er noget, der hører historien til.

Men altså, vi kan støtte de to lovforslag, som ligger her, ud fra ønsket om at bidrage til en forenkling af opkrævningsreglerne.

Klaus Kjær (DF):

Intentionerne om harmonisering og forenkling af opkrævningsreglerne er i og for sig gode, når

harmoniseringen går ud på at samle reglerne under én lov.

Det er også positivt, at der indføres en variabel morarente, der med det renteniveau, vi har i øjeblikket, nedsætter morarenten fra 1,3 pct. pr. måned til p.t. 1 pct. pr. måned. Man skal dog også være opmærksom på, at hvis renten stiger, vil morarenten sagtens kunne blive mere end de 1,3 pct., som gælder i øjeblikket.

For så vidt angår betalingsfristen, er det udmærket, at skatteministeren er gået væk fra princippet om betaling senest 8 hverdage efter afregningsperiodens udløb. En så kort frist har vist, at virksomhederne vil kunne løbe ind i tidsmæssige og tekniske problemer, der uforholdt kan medføre et urimeligt pålæg om betaling af morarenter. På baggrund af høringsresultatet foreslås de hidtidige afregnings- og indbetalingsfrister opretholdt.

Spørgsmålet om tilsvarfsforhøjelse påstås ikke at kunne løses ved et system, hvor der kun regnes med én tilsvarfsforhøjelse; men at en enkelt virksomhed herefter vil kunne få adskillige tilsvarfsforhøjelser, hver på mellem 500 og 1.000 kr., virker som en lidt søgt forklaring til at begrundede, at afgiften for en foreløbig fastsættelse af tilsvaret forhøjes fra 150 kr., som den er i dag, til 800 kr., som den skal være ifølge lovforslaget.

Samlet set virker forslaget dog fornuftigt, og det peger i den rigtige retning med hensyn til harmonisering og forenkling af opkrævningsreglerne, og Dansk Folkeparti er som udgangspunkt positivt stemt over for lovforslaget. Vi vil dog under udvalgsbehandlingen se lidt nærmere på spørgsmålet om tilsvarfsforhøjelsen, ligesom vi finder, at morarenten fortsat nok ligger lidt i overkanten af det generelle renteniveau.

Sonja Albrink (CD):

I CD synes vi, at ethvert forslag om at forenkle administrative procedurer skal være velkomne, hvis der vel at mærke er tale om forslag, som letter de administrative byrder hos både borgerne, virksomhederne og myndighederne.

Med dette forslag til opkrævningslov forsøger regeringen at lette opkrævningen af skatter og afgifter gennem en harmonisering af opkrævningsreglerne, og overordnet set fortjener initiativet da også ros.

Går man derimod lidt mere ned i de forskellige elementer i forslaget, lægger man dog mærke til, at det er så som så med de administrative lettelser for erhvervslivet. Bevares, vi

anerkender, at nedsættelsen af morarenten giver erhvervslivet en økonomisk besparelse, men man kan jo altid diskutere, om den foreslåede nedsættelse er stor nok. Ikke fordi vi synes, at skatter og afgifter ikke skal betales til tiden, for det skal de naturligvis, men snarere, fordi man da altid kan føre en principiel diskussion om, i hvor høj grad det offentlige skal være bedre stillet som kreditor end private, et spørgsmål, som også passer på forslaget om lønindeholdelse for punktafgifter, som jo alt andet lige vil medføre en større administration for virksomhederne.

Det er dog med glæde, vi har konstateret, at ministeren har fulgt den massive kritik med hensyn til en afregningsfrist på 8 hverdage, som var med i udkastet til lovforslaget. Det vidner om, at man er parat til at lytte til gode argumenter. Men det går selvfølgelig en lille smule ud over harmoniseringsdelen, men den var jo alligevel i forvejen kun delvis opfyldt.

Alt i alt synes vi i CD, at der er tale om et godt forslag, men vi synes også, at der er nogle ting, som vi gerne vil have drøftet under udvalgsbehandlingen, og derfor går vi konstruktivt ind i denne.

Morten Helveg Petersen (RV):

Lovforslaget har til formål dels at gøre reglerne for opkrævning af skatter og afgifter mere overskuelige, dels at forenkle reglerne i forhold til virksomhederne, og jeg taler om de regler, hvor virksomhederne periodisk angiver og indbetaler til Told og Skat.

Overskuelighed og forenkling er gode ting, vel at mærke hvis retssikkerheden for virksomhederne også opretholdes. Og i dag er der mange regler, som virksomhederne skal være opmærksomme på at overholde.

I dag findes der opkrævningsregler i hver enkelt skatte- og afgiftslov, f.eks. regler for afregningsperioder, frister for angivelser og indbetalinger eller om sanktioner ved for sen indbetaling, og det er ikke hensigtsmæssigt. En større overskuelighed og forenkling skal ske gennem en harmonisering af de gældende opkrævningsregler.

Helt konkret samles reglerne på området i én lov, og dermed kommer vi altså også nærmere ideen om én skattekonto, der kan samle virksomhedernes ind- og udbetalinger til og fra Told og Skat. Og det er udtryk for en forenkling, som Det Radikale Venstre kan støtte, så vi er positive over for lovforslaget.

Frank Aaen (EL):

Jamen hensigten med regelforenklingen, større gennemsigtighed, og hvad det her drejer sig om, støtter vi naturligvis.

Jeg vil sige om teknikken og den tykke bog, der fulgte med det ene lovforslag, at teknikken er vi trykke ved; vi håber, at Skatteministeriet står helt og fuldstændigt inde for den. Det har vi som lovgivere ikke nogen jordisk chance for. Men hensigten er vi med på.

Jeg vil sige med hensyn til diskussionen om renteniveauets størrelse, at selvfølgelig skal renteniveauet da klart være over renten på en kassekredit. Ellers bruger man jo bare det offentlige som kassekredit, og det kan ikke være meningen. Så renteniveauet støtter vi.

Vi er også meget enige i de mekanismer, der foreslås indført, så man mere generelt kan tvangsafmelde virksomheder, der ikke betaler, hvad de skal, og at man nu også kan fastsætte den afgift, man mener de skylder.

Det eneste sted, vi har lidt problemer, er dér, hvor der står, at provenuet, der tabes her, skal hentes hjem på personskatteområdet. Det ser vi ikke nogen grund til. Vi synes, man skal kigge på erhvervslivet, som jo i forvejen har fået en masse skattelettelser, og lade det selv betale for den her lempelse.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det er godt med regelforenklinger, og det synes jeg kun jeg kan kvittere for at ministeren satser på med dette lovforslag.

Så er jeg også glad for, at den oprindelige tanke om forkortelse af indbetalingsfristen ikke er fulgt. Og så vidt jeg kan se, er der ikke andre steder heller, hvor ministeren prøver på at stramme reglerne. Det ville vi nemlig være gået imod.

Men selve det, der er hovedintentionen, støtter vi, og ellers vil vi under udvalgsarbejdet kigge nøjere på nogle detaljerne.

Kim Behnke (FRI):

I sidste folketingssamling var der et par lovforslag fra skatteministeren, som gik ud på at nedsætte nogle af de renter i skattelovgivningen, som var blevet uforholdsmæssigt høje i forhold til den markedsrente, vi har.

Ved behandlingen af de forslag kom jeg i al beskedenhed med det forslag, at man lod være med at have en absolut rente nævnt i skattelovgivningen, men i stedet for lavede en referencerente. Mit forslag var, at den skulle referere til

f.eks. diskontoen, som er en velkendt rentesats, og så kunne det være plus en eller anden merrente.

På daværende tidspunkt var svaret fra ministeren, at det ikke kunne lade sig gøre på den her side af år 2000, fordi de folk i ministeriet, der har intellektuel kapacitet til at omprogrammere computerne, var besat til anden side med at sørge for, at computerne overhovedet virker efter årtusindskiftet.

Så når de to lovforslag forelægges i dag, har jeg kun grund til at være tilfreds med, at det er gået hurtigere, end ministeren tidligere havde bebudet, i og med at vi har lovene her foran os på denne side af årtusindskiftet.

Men så er der jo ikrafttrædelsesbestemmelserne, og det er vel dér, der stadig væk er problemer med at finde tilstrækkelige intellektuelle ressourcer i ministeriet. Efter vores mening skal tingene naturligvis foregå på en betryggende måde, og det vil efter vores mening være så hurtigt som muligt.

Men kigger vi så på, hvilken referencerente man vælger, ja, så kan vi se af lovforslag nr. L 19, § 7, stk. 2, at det er en halvbesværlig omgang med 2 decimaler, Københavns Fondsbørs, 20 børsdage osv., osv. Efter vores mening må der være en nemmere rente at referere til end at skulle hen og have fat i obligationsrenten udregnet på denne besværlige måde. Derfor vil vi under udvalgsarbejdet bede ministeren om at svare på, hvorfor man ikke har valgt diskontoen som et fast referencepunkt.

Så er det jo sådan, at vi rent faktisk i Danmark har en rentelov. Renteloven har til formål at beskytte borgerne mod ågerrenter. Det er bare sådan, at i rentelovgivningen er den offentlige sektor undtaget, så borgerne kun skal beskyttes mod ågerrenter, hvis det er private, der kan finde på at opkræve ågerrenter.

Mit spørgsmål til ministeren er: Når man nu laver denne gennemgribende modernisering, som vi som sagt hilser velkommen, hvorfor lader man så ikke den offentlige sektor omfatte af rentelovgivningen, altså et egentligt lovforbud mod, at det offentlige opkræver ågerrenter?

Dermed være ikke sagt, at de rentesatser, vi har nu, er ågerrenter, men man kan jo, hvis man tænker 10, 15, 20 år ud i fremtiden, nemt forestille sig en situation, hvor markedsrenten, obligationsrenten, eller hvad vi nu refererer til, bliver betydelig højere. Og der er det jo altså sådan i rentelovgivningen, at dér er der forbud hos private mod at opkræve egentlige ågerren-

ter. Et sådant forbud burde vel også gælde den offentlige sektor, herunder Skatteministeriet.

Så er der det provenutab, som denne rentenedsættelse betyder, og vores anbefaling til ministeren er, at i den 400 mia. kr. store finanslov vil jeg gætte på at der skønsmæssigt er 1.500-1.600 steder, hvor de penge kan spares, uden at der er én eneste, der opdager, at man gør det, frem for at man går over til at forhøje personskatteprovenuet.

Så har vi set i en række af de høringssvar, der er anmeldt, at man fra nogles side – jeg tror, det er Advokatrådet – er lidt betænkelig ved bestemmelserne i § 11, stk. 2, nemlig om, hvor længe folk hæfter for at skulle betale. Hvis man f.eks. bare har siddet i en bestyrelse, kan man i 5 år hæfte for de manglende betalinger osv.

Den § 11, stk. 2, handler jo sikkert et eller andet sted om, som man siger på godt dansk, at brændt barn skyr ilden. Og med skatteministerens erfaringer med forløbet af selskabstømmersagerne er det vel sådan en forebyggelsesparagraf, vi får her, så de, der måtte begive sig ud i den slags selskabslege som selskabstømning, på forhånd ved, at der er en lovhjemmel til, at vi kan forfølge dem ganske længe.

Så selv om man fra Advokatrådets side har været lidt betænkelig ved den bestemmelse, skal det ikke være noget, der giver anledning til bekymringer hos os, af den simple grund, at det jo som regel er bedre at forebygge end at helbrede.

Det sidste, jeg vil sige, er, at når vi nu har disse to lovforslag, som vi bestemt gerne vil støtte, så mangler vi gebyrerne. Mange af de små virksomheder, som i dag falder i unåde hos told- og skattemyndighederne, ja, de oplever jo, at disse gebyrer, der løber på selv meget små beløb, hurtigt når et sådant omfang, at selv om de egentlig havde kunnet samle flasker i parken til at betale den moms, de skyldte, jamen så har gebyrer og rykkergebyrer osv. haft så kraftig en vækst, at det næsten er umuligt for dem at komme ud af den gæld igen.

Derfor vil vi ved denne førstebehandling opfordre ministeren til, ligesom der nu er tale om en generel revision af de forskellige rentesatser, at der så også kommer en generel revision af de forskellige gebyrsatser. Og som sagt vil vi under udvalgsarbejdet have ministerens svar på, hvorfor man laver en reference til obligationsrenten frem for at lave en reference til diskontoen.

Men med disse skønhedsfejl vil forslagene alligevel få Fremskridtspartiets stemmer . . . Men det ved jeg jo faktisk ikke om de vil få, for Fremskridtspartiet er her ikke længere. Jeg repræsenterer Frihed 2000, og vi fire skal nok stemme for.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil gerne takke for en gennemgående positiv modtagelse af disse to forslag. Det er jo en ordentlig dyne, og det er det jo i sagens natur, når vi igennem en lang periode har prøvet at lave en bedre sammenhæng på det her område, hvor vi jo tidligere i den enkelte lov har haft de regler stående, som vi nu samler i opkrævningsloven.

Der har været forskelligheder imellem love- ne. Derfor mener jeg faktisk, det er en rigtig måde at gøre det her på, og jeg er i sagens natur glad for, at det vistnok også har været reaktio- nen hos alle ordførerne, og det er i hvert fald et godt udgangspunkt for det videre arbejde.

Så er der jo altid forskellig stemmeføring på. Fru Mariann Fischer Boel, Venstres ordfører, siger altid de pæne ting på sådan en meget for- beholden måde. Men da jeg jo kender fru Mariann Fischer Boel, tager jeg det meget posi- tivt til mig, for jeg samler ethvert lille positivt ord op, der er i enhver sætning.

Der er flere, der har været inde på spørgsmå- let om renten. Man kunne måske have håbet på en anelse større anerkendelse for, at der nu efter mange års diskussioner, også tilbage i regerin- ger, der havde andre partifarver end den nu- værende regering, tages fat på problemet.

Hvad angår spørgsmålet om, hvor høj renten skal være, synes jeg, hr. Frank Aaen har fuld- stændig ret i, at det her jo ikke er et låneinstitut. Rent faktisk lovede jeg, dengang jeg forlod ban- ken for snart en snes år siden, at jeg ikke ville drive alternativ virksomhed, og det forsøger jeg at leve op til med der her forslag også.

Hvis man skal lave en sammenligning, vil jeg sige til fru Mariann Fischer Boel og hr.

Flemming Hansen, så må man vel nærmest skulle sammenligne med et ubevilget overtræk på en kassekredit. Og jeg vil endda sige, at det her jo egentlig er en anelse skærpente i forhold til den situation, fordi vi jo altså ikke driver bankvirksomhed og det er penge, som virk- somhederne har tilbageholdt, vi taler om her, som er statens penge, samfundets penge, som de efter en kort periode skal afregne. Og set i

det lys må jeg sige, at jeg synes, at det niveau, vi er landet på her, er særdeles rimeligt.

Jeg tror, at hvis man har en kassekredit eller en checkkonto derhjemme og prøver at kigge på, hvad renten så er for det ubevilgede over- træk, så vil man se en hel del steder – der er selvfølgelig forskel fra pengeinstitut til penge- institut, men jeg tror, man de fleste steder vil se det – at renten ligger over det niveau, som vi lægger op til her. Så hvis man lige vil prøve at tænke i de baner.

Så er der spørgsmålet om, hvor hurtigt det her kan træde i kraft. Jeg kan sige helt uforbe- holdent, at min egen reaktion var i og for sig den samme som det, jeg har hørt fra en række ordførere, at det kan da ikke passe, at det at ændre en procentsats fra 1,3 til 1 først vil kunne håndteres pr. måske den 1. januar 2002.

Jeg har måttet lade mig overbevise om, at det bestemt er sagligt. Der er 55 edb-systemer, man skal ind og lave grundlæggende ændringer i, og der ligger i det her forslag, som det er udarbej- det, et klart tilsagn om, at vi prioriterer det her lige så meget, som vi overhovedet kan. Ikraft- trædelsesbestemmelserne har fået en formulere- ring, så hvis vi kan håndtere det hurtigere, så bliver det sat i kraft hurtigere.

Man vil kunne se af provenubemærkningerne i forhold til renten, at vi i provenubemærk- ningerne har forudsat, at den kan træde i kraft medio 2001, og dermed ligger der i hvert fald fra min side et uforbeholdent tilsagn om, at lige så hurtigt vi kan sætte den del i værk, bliver den sat i værk. Det er kun tekniske udeståen- der. Men der er altså 55 edb-systemer, der skal laves grundlæggende rettelser i, før det her er endeligt på plads.

Fru Mariann Fischer Boel spurgte til indehol- delsespligten, om den del har været til høring. Jeg har spurgt kloge folk, som var med i den del, og har fået det svar, at det har den.

I øvrigt vil jeg meget gerne dementere det, som også indgik i fru Mariann Fischer Boels ta- le, nemlig at der skulle have været nogle mod- sætningsforhold imellem Erhvervsministeriet og Skatteministeriet. Det har der ikke. Der har været nogle bemærkninger fra Erhvervsmini- steriets testpanel, og det er noget ganske andet. Dem forholder vi os til.

Dengang jeg så de reaktioner, der var dér, blev jeg i øvrigt dybt forundret, vil jeg gerne si- ge, over, at det at få en fælles afregningsdato for A-skatter og punktafgifter nærmest ville vælte alting administrativt. Men da jeg så de reaktio-

ner, sagde jeg: Jamen at lave nogle forenklinger, at lave nogle forbedringer, som virksomhederne – troede vi – gerne ville have, og som der kommer meget negative reaktioner på, er der jo ingen grund til.

For det er forkert – jeg kan ikke huske, om det var hr. Flemming Hansen, eller hvem det var af ordførerne, der sagde det – at det med de 8 hverdage var for at tjene penge. Nej, det passer ikke. De 8 hverdage var gennemsnittet i forhold til, at man ville have fået en længere afregningsfrist for A-skatten i forhold til i dag og man ville have fået en lidt kortere afregningsfrist for punktafgifterne i forhold til i dag. Men det vil være provenuneutralt; det vil ikke give nogen sum som resultat af ændringerne.

Og da jeg kunne konstatere, at der hos dem, vi henvender os til, som vi gerne vil lave nogle fælles regler for, ikke var ønske om de fælles regler, så var min omgående reaktion: Jamen så fastholder vi den del af det, nemlig afregning for A-skatten den 10. og punktafgifter den 15.

Jeg kan så konstatere, at det har der også været tilfredshed med, og er der noget, vi angler meget efter, er det at prøve at få folk til at være glade for den måde, vi gør tingene på. Vi er ikke optaget af at genere nogen. Vi er faktisk optaget af at prøve at lave de her ting på en måde, så de fungerer bedst muligt.

Jeg tror, det langt hen ad vejen var det, der var hovedpunkterne.

Der var til sidst en bemærkning fra hr. Kim Behnke om gebyrerne. På det felt her, vil jeg sige til hr. Kim Behnke, mener jeg faktisk også vi harmoniserer, om jeg så må sige, gebyrerne. Den del er også med. Men der kan jo være andre felter. Hvis man prøver at se på det område, vi har fat i her, vil man se, at hvad enten vi taler om renter, eller vi taler om frister, eller vi taler om fælles regler, så forsøger vi også at have den del med.

Hvis det er sådan, at der er nogle ting, vi skal pleje lidt under udvalgsbehandlingen, så stiller jeg mig i sagens natur gerne til rådighed for det. Men dette er et forsøg på at lave fælles regler for noget, der ligner hinanden, i stedet for at have det dækket af forskellige love med forskellige regler, der gør, at det bliver ganske besværligt for en hel masse mennesker at skulle holde styr på, hvad reglen så er i en bestemt lov, og at der kan være andre regler i en anden lov.

Jeg håber, at det her er et positivt skridt, som kan være med til at lette besværlighederne for

nogle, der gør et stykke arbejde for, at det her samfund kan hænge sammen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 21: Forslag til lov om ændring af husdyrbeskatningsloven. (Afvikling af nedskrivning).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 6/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Det lovforslag, som vi skal behandle her i dag, er en ændring af husdyrbeskatningslovens regler vedrørende nedskrivning af værdierne af husdyrbesætninger. Det er jo sådan, at lovforslaget er fremsat som et led i regeringens forslag til finanslov for år 2000.

Det, som jo er indholdet af lovforslaget, er en nedtrapning af landbrugets ret til at nedskrive værdierne af husdyrbesætningerne. Hidtil har det jo helt tilbage fra 1981 været sådan, at man har kunnet foretage disse nedskrivninger med 31 pct. af den værdi, besætningerne nu var opgjort til. Med lovforslaget sker der over 6 år en gradvis nedtrapning af den ret til nedskrivning.

I Socialdemokratiet synes vi, det er rigtigt, at man ikke med denne ordning udskyder skatten, som det har været tilfældet. For landbrugets vedkommende betyder det, at den ret, det har haft til en rentefri skattecredit, afvikles. Rentevirkningen skønnes for landbruget at have en størrelse på 10-15 mio. kr. i år 2000, men selvfølgelig afhængigt af, hvilken rentesats man i